

Arrest

nr. 294 259 van 18 september 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Jan Van Rijswijcklaan 281
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 september 2023 tot teruggrijping (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. ELMOUDEN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 9 september 2023 staande gehouden aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal. Diezelfde dag neemt verweerder een beslissing tot teruggrijping en tot intrekking van een visum.

De motieven van de beslissing tot teruggrijping luiden als volgt:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart een neef die woonachtig is in België te willen bezoeken en wil een dag later samen met zijn neef verder reizen naar Athene. Hij kan geen adressen identiteitsgegevens van zijn neef voorleggen. Hij is eveneens niet in het bezit van een vervoerbewijs naar Griekenland. De politie krijgt de broer van betrokkene aan de lijn. De broer geeft een ander reismotief op: hij zegt dat betrokkene het huwelijk van een neef zal bijwonen in Valenciennes en er een 5-tal dagen zal verblijven. Vervolgens zal hij samen met zijn broer met de auto naar Turkije terugkeren.

Betrokkene heeft een ongebruikt Schengen visum afgeleverd door de Griekse autoriteiten en dit voor toerisme. Betrokkene heeft geen vervoerbewijs naar Griekenland, hij heeft geen hotelreservatie voor een verblijf in Griekenland en hij is niet in het bezit van een toeristisch programma, toeristische documentatie zoals reisgids, stadsplan, brochures, etc..waaruit moet blijken dat hij een toeristisch verblijf in Griekenland beoogd.

Bovendien blijkt uit een gesprek met zijn broer dat hij naar Frankrijk wil doorreizen en dit voor het bijwonen van een huwelijk van een neef. Dit is tegenstrijdig met de verklaring die betrokkene in eerste instantie aflegde. Betrokkene kan geen uitnodiging voorleggen voor dit familiebezoek. Hij heeft geen terugkeerticket en kan bijgevolg niet garanderen dat hij de maximale toegelaten verblijfsduur op het Schengen grondgebied zal respecteren.”

De motieven van de beslissing tot intrekking van het visum luiden als volgt:

“het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, ½) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart een neef die woonachtig is in België te willen bezoeken en wil een dag later samen met zijn neef verder reizen naar Athene. Hij kan geen adres-en identiteitsgegevens van zijn neef voorleggen. Hij is eveneens niet in het bezit van een vervoerbewijs naar Griekenland. De politie krijgt de broer van betrokkene aan de lijn. De broer geeft een ander reismotief op: hij zegt dat betrokkene het huwelijk van een neef zal bijwonen in Valenciennes en er een 5-tal dagen zal verblijven. Vervolgens zal hij samen met zijn broer met de auto naar Turkije terugkeren.

Betrokkene heeft een ongebruikt Schengen visum afgeleverd door de Griekse autoriteiten en dit voor toerisme. Betrokkene heeft geen vervoerbewijs naar Griekenland, hij heeft geen hotelreservatie voor een verblijf in Griekenland en hij is niet in het bezit van een toeristisch programma, toeristische documentatie zoals reisgids, stadsplan, brochures, etc..waaruit moet blijken dat hij een toeristisch verblijf in Griekenland beoogd.

Bovendien blijkt uit een gesprek met zijn broer dat hij naar Frankrijk wil doorreizen en dit voor het bijwonen van een huwelijk van een neef. Dit is tegenstrijdig met de verklaring die betrokkene in eerste instantie aflegde. Betrokkene kan geen uitnodiging voorleggen voor dit familiebezoek. Hij heeft geen terugkeerticket en kan bijgevolg niet garanderen dat hij de maximale toegelaten verblijfsduur op het Schengen grondgebied zal respecteren.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering niet ontvankelijk is waar deze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

Artikel 39/82, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt immers als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. [...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

De vordering is bijgevolg onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum, hetgeen ter terechtzitting niet wordt betwist noch weerlegd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Zoals verzoeker aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het “legaliteitsbeginsel” en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert hij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet in zijn verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker ontving op datum van 09.09.2023 de beslissing van de gemachtigde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) en de beslissing tot intrekking van een visum dd. 09.09.2023.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Deze artikelen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen aangaande verzoeker, geenszins een grondig onderzoek heeft uitgevoerd, en de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze heeft gemotiveerd, waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In casu ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Verwerende partij steunt haar beslissing op artikel 3, eerste lid, 3° Vw.:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart een neef die woonachtig is in België te willen bezoeken en wil een dag later samen met zijn neef verder reizen naar Athene. Hij kan geen adres en identiteitsgegevens van zijn neef voorleggen. Hij is eveneens niet in het bezit van een vervoerbewijs naar Griekenland. De politie krijgt de broer van betrokkene aan de lijn. De broer geeft een ander reismotief op: hij zegt dat betrokkene het huwelijk van een neef zal bijwonen in Valenciennes en er een 5-tal dagen zal verblijven. Vervolgens zal hij samen met zijn broer met de auto naar Turkije terugkeren.

Betrokkene heeft een ongebruikt Schengen visum afgeleverd door de Griekse autoriteiten en dit voor toerisme. Betrokkene heeft geen vervoerbewijs naar Griekenland, hij heeft geen hotelreservatie voor een verblijf in Griekenland en hij is niet in het bezit van een toeristisch programma, toeristische documentatie zoals reisgids, stadsplan, brochures, etc..waaruit moet blijken dat hij een toeristisch verblijf in Griekenland beoogd.

Bovendien blijkt uit een gesprek met zijn broer dat hij naar Frankrijk wil doorreizen en dit voor het bijwonen van een huwelijk van een neef. Dit is tegenstrijdig met de verklaring die betrokkene in eerste instantie aflegde. Betrokkene kan geen uitnodiging voorleggen voor dit familiebezoek. Hij heeft geen terugkeerticket en kan bijgevolg niet garanderen dat hij de maximale toegelaten verblijfsduur op het Schengen grondgebied zal respecteren.

Vooreerst wenst verzoeker te verduidelijken dat het niet de eerste maal is dat hij een Schengenvisum type C heeft gekregen.

Hij heeft steeds de termijn gerespecteerd en tijdig teruggekeerd naar Turkije.

Verzoeker heeft familieleden en kennissen in heel Europa.

De dag dat verzoeker in Brussel aankwam zou hij door een kennis die eveneens in België woont, de heer O. G. (RR. (...)), opgehaald worden.

Verzoeker zou vervolgens met de heer O. samen naar Athene verder doorreizen.

Op het ogenblik dat verzoeker op de luchthaven werd tegengehouden heeft hij helaas de mogelijkheid niet gehad om de identiteitsgegevens van de heer O. aan de grenspolitie te bezorgen.

Wat betreft zijn verblijf in Griekenland kan verzoeker weldegelijk bewijsstukken voorleggen waaruit blijkt dat er voor hem een hotel werd geboekt voor de periode vanaf 15.09.2023 tot 20.09.2023.

Er werd helaas niet op een duidelijke manier gecommuniceerd met verzoeker waardoor hij de gelegenheid niet heeft gehad om aan de grenspolitie alle nodige bewijsstukken via zijn smartphone aan te tonen.

In de bestreden beslissingen worden de motieven slechts zeer summier geschreven, meer nog in eerder standaardbewoordingen gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van toeristische informatie of weet wat hij wenst te bezoeken in Griekenland.

De bestreden beslissing beperkt zich zodoende tot algemene verwijzingen naar verklaringen van verzoeker zonder dat concrete melding wordt gemaakt van de inhoud van de verklaringen en/of deze verklaringen integraal deel uitmaken van de beslissing.

Kopie van de verklaring werd eveneens niet meegegeven of ter kennisgebracht aan verzoeker.

Indien een beslissing decisief steunt op een stuk, in caus de verklaring, dienen de verklaringen minstens in de bestreden beslissingen volledig te worden hernomen, minstens dient te verklaring worden gehecht aan de beslissing.

Bij gebreke aan, verzoeker geen afdoende kennis kan nemen van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich dan ook wel degelijk gegrond op een schending van de formele motiveringsplicht.

Het middel is in al zijn onderdelen ernstig”

3.3.3. Beoordeling

3.3.3.1. De formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt, in tegenstelling wat verzoeker lijkt aan te voeren, geduid dat verzoeker de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat verzoeker niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. De concrete vaststellingen die in dit verband werden gedaan, worden ook toegelicht zodat verzoeker niet dienstig kan betogen dat sprake is van een summiere of standaardmotivering. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat verzoeker geen kopie van zijn verklaring werd meegegeven of ter kennis werd gebracht terwijl deze minstens in de bestreden beslissing volledig dient te worden hernomen of eraan moet worden gehecht indien de beslissing decisief steunt op dergelijke verklaring, moet de Raad evenwel opmerken dat verzoekers gehoor van 9 september 2023 zich in het administratief dossier bevindt waarin verzoeker inzage kon vragen. Hij kan dus niet dienstig voorhouden dat hij hier geen kennis van had of kon hebben.

Hierbij moet erop gewezen worden dat een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing niet moet opgenomen worden in de beslissing zelf en niet moet worden bijgevoegd. In het kader van de formele motiveringsplicht volstaat het immers om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). De formele motiveringsplicht is dus ook niet geschonden omdat voormelde verklaring niet werd bijgevoegd aan de bestreden beslissing nu deze zich evenwel in het administratief dossier bevindt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht alsook de aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

De bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet moeten, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), ook worden gelezen in het licht van de Schengenreglementering.

In dit verband wijst de Raad op artikel 6 van de Schengengrenscore, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

[...]

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

[...]

2. [...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

[...]”.

Verzoeker betwist het motief dat is gegrond op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt dat, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang kan worden geweigerd aan de vreemdeling die, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf.

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden verzoeker kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat bij gebrek aan dergelijke elementen verzoeker kan worden teruggedreven.

In de bestreden beslissing tot terugdrijving wordt het volgende toegelicht:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart een neef die woonachtig is in België te willen bezoeken en wil een dag later samen met zijn neef verder reizen naar Athene. Hij kan geen adressen identiteitsgegevens van zijn neef voorleggen. Hij is eveneens niet in het bezit van een vervoerbewijs naar Griekenland. De politie krijgt de broer van betrokkene aan de lijn. De broer geeft een ander reismotief op: hij zegt dat betrokkene het huwelijk van een neef zal bijwonen in Valenciennes en er een 5-tal dagen zal verblijven. Vervolgens zal hij samen met zijn broer met de auto naar Turkije terugkeren.

Betrokkene heeft een ongebruikt Schengen visum afgeleverd door de Griekse autoriteiten en dit voor toerisme. Betrokkene heeft geen vervoerbewijs naar Griekenland, hij heeft geen hotelreservatie voor een verblijf in Griekenland en hij is niet in het bezit van een toeristisch programma, toeristische documentatie zoals reisgids, stadsplan, brochures, etc..waaruit moet blijken dat hij een toeristisch verblijf in Griekenland beoogd.

Bovendien blijkt uit een gesprek met zijn broer dat hij naar Frankrijk wil doorreizen en dit voor het bijwonen van een huwelijk van een neef. Dit is tegenstrijdig met de verklaring die betrokkene in eerste instantie aflegde. Betrokkene kan geen uitnodiging voorleggen voor dit familiebezoek. Hij heeft geen terugkeerticket en kan bijgevolg niet garanderen dat hij de maximale toegelaten verblijfsduur op het Schengen grondgebied zal respecteren.”

Deze motieven van verweerder vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Uit het verslag van grenscontrole van 9 september 2023 blijken immers volgende vaststellingen:

“Volgens de verklaringen van de betrokkene:

D., A. (09/09/23 20:48):

Betrokkene verklaart een neef die woonachtig is in België te willen bezoeken en wil een dag later samen met zijn neef verder reizen naar Athene.

Hij kan geen adres-en identiteitsgegevens van zijn neef voorleggen. Hij is eveneens niet in het bezit van een vervoersbewijs naar Griekenland. Hij geeft me zijn gsm-toestel en ik krijg een zekere Y. aan de lijn. Deze persoon verklaart dat hij de broer van betrokkene is en woonachtig is in Frankrijk. Hij zegt dat betrokkene het huwelijk van een neef zal bijwonen in Valenciennes en er een 5-tal dagen zal verblijven. Vervolgens zal hij samen met zijn broer met de auto naar Turkije terugkeren.

Conclusie van de Politie op basis van het verhoor:

D., A. (09/09/23 20:58):

Op 9/9/2023 komt betrokkene aan te Brussel met vlucht (...) uit Istanbul. Hij verklaart dat hij morgen, 10/9/2023, samen met een neef die woonachtig is in België verder zal vliegen naar Athene en dit voor toerisme.

Hij kan ons geen identiteits- en adresgegevens voorleggen van zijn neef en geeft ons zijn gsm-toestel. We krijgen een persoon aan de lijn die verklaart de broer te zijn van betrokkene. Het betreft een zekere Y. die woonachtig is in Frankrijk. Deze persoon verklaart dat hij in de luchthaven wacht op zijn broer en dat ze samen naar Valenciennes zullen gaan om het huwelijk van een neef bij te wonen. Na een 5-tal dagen in Frankrijk te verblijven zullen ze samen met de auto naar Turkije reizen.

Betrokkene heeft een ongebruikt Schengen visum afgeleverd door de Griekse autoriteiten en dit voor toerisme.

Betrokkene heeft geen vervoersbewijs naar Griekenland, hij heeft geen hotelreservatie voor een verblijf in Griekenland en hij is niet in het bezit van een toeristisch programma, toeristische documentatie zoals reisgids, stadsplan, brochures, etc...waaruit moet blijken dat hij een toeristisch verblijf in Griekenland beoogd.

Bovendien blijkt uit een gesprek met zijn broer dat hij naar Frankrijk wil doorreizen en dit voor het bijwonen van een huwelijk van een neef. Dit is tegenstrijdig met de verklaringen die betrokkene in eerste instantie aflegde.

Betrokkene kan geen uitnodiging voorleggen voor dit familiebezoek. Hij heeft geen terugkeerticket en kan bijgevolg niet garanderen dat hij de maximale toegelaten verblijfsduur op het Schengen grondgebied zal respecteren.”

De Raad moet vooreerst vaststellen dat uit de verklaringen die verzoeker aflegde bij de grenscontrole in Zaventem duidelijk blijkt dat hij verklaarde een neef in België te willen bezoeken om samen een dag later verder te reizen naar Athene zonder dat hij evenwel adres- en identiteitsgegevens van deze neef kon voorleggen. Verzoeker betoogt dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de identiteitsgegevens van zijn neef, die hem zou ophalen, aan de grenspolitie te bezorgen en voegt aan het verzoekschrift diens identiteitsbewijs toe. Verzoeker kan met de loutere post factum toevoeging van een identiteitsbewijs van een G. Ö. zijn initiële gebrekkige verklaringen geenszins verschoonen nu hij bij de grenspolitie geenszins gewag heeft gemaakt van deze naam of van enige andere identiteits- of adresgegevens van deze thans opgeworpen neef.

Hoe dan ook weerlegt noch betwist verzoeker de overige draagkrachtige vaststellingen dat hij eveneens niet in het bezit is van een vervoersbewijs naar Griekenland en zijn broer, die de politie aan de lijn kreeg, een ander reismotief opgaf zijnde dat verzoeker het huwelijk van een neef zou bijwonen in Valenciennes, er vijftal dagen zou verblijven om vervolgens met de auto naar Turkije terug te keren.

Verzoeker die volhardt in zijn reismotief dat hij in België een neef kwam bezoeken om erna samen naar Athene door te reizen, slaagt er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden te verschoonen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker geen hotelreservatie voor een verblijf in Griekenland heeft noch in het bezit is van een toeristisch programma, toeristische documentatie waaruit moet blijken dat hij een toeristisch verblijf in Griekenland beoogt en evenmin een uitnodiging van een familiebezoek of een terugkeerticket.

Waar verzoeker thans een bewijsstuk voorlegt waaruit blijkt dat voor hem een hotel werd geboekt voor de periode vanaf 15 september 2023 tot en met 20 september 2023, moet de Raad vaststellen dat deze reservering ten tijde van de bestreden beslissing niet werd neergelegd en zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota met opmerkingen, lijkt te dateren van 10 september 2023 en aldus werd geboekt na de bestreden beslissing. Deze reservering ligt overigens niet in lijn met verzoekers verklaring aan de grenspolitie dat hij reeds een dag na aankomst in België, aldus 10 september 2023, zou verder reizen naar Athene terwijl de reservering pas begint te lopen vanaf 15 september 2023. Bovendien wordt verzoekers familienaam in deze reservering foutief weergegeven. Deze hotelreservatie kan, in

samenhang met voorgaande vaststellingen, dan ook niet aangenomen worden als een afdoende en doorslaggevend bewijs van verzoekers voorgehouden reismotief.

Verweerder merkt overigens in zijn nota met opmerkingen op goede gronden op dat, de wereldkaart indachtig, het zeer opmerkelijk is dat verzoeker verklaart naar België te zijn gereisd vanuit Turkije om dan vervolgens helemaal terug te reizen naar Athene.

Het gegeven dat verzoeker, die een ondernemer zou zijn hetgeen hij tracht te staven met een onvertaald stuk nr. 3 toegevoegd aan het verzoekschrift, eerder visa heeft gekregen, dat hij steeds de termijn heeft gerespecteerd en tijdig is teruggekeerd naar Turkije en zijn betoog familieleden en kennissen te hebben in heel Europa, kan geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen nu deze elementen verzoeker niet vrijwaren van de mogelijkheid dat hij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat hij desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. De loutere omstandigheid dat aan verzoeker na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend en dat hem eerder in het verleden ook visa werden toegekend, brengt dus niet mee dat hij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontleenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied *überhaupt* vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Verzoeker kan tot slot niet ernstig genomen worden in zijn betoog dat hij niet de kans werd geboden de nodige bewijsstukken voor te leggen en er niet op een duidelijke manier werd gecommuniceerd met hem. Uit het verslag blijkt immers dat hij duidelijk werd bevraagd over zijn reismotief en hij de kans heeft gehad bewijsstukken bij te brengen, waarbij zelfs werd gebeld met zijn broer.

Op basis van de gedane vaststellingen komt het de Raad aldus niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig noch incorrect voor waar verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog in het verzoekschrift niet in de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen of meer duidelijkheid te brengen in zijn reismotief en de omstandigheden van zijn verblijf. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet kan overtuigen dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat verweerder hierbij kennelijk onredelijk of onwettig handelde. Evenmin blijkt dat de genomen beslissing onevenredig ingrijpt op verzoekers belangen. Verzoeker blijft tevens in gebreke een schending van het legaliteitsbeginsel aannemelijk te maken nu uit de bestreden beslissing duidelijk de toepasselijke wetsbepaling blijkt. Prima facie blijkt aldus noch een manifeste beoordelingsfout noch een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

3.3.3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 34 van de Visumcode, die betrekking heeft op de intrekking/nietigverklaring van een visum, wordt vastgesteld dat ze niet dienstig kan aangevoerd worden nu de vordering gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum onontvankelijk werd verklaard. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in casu werd vastgesteld dat verzoeker niet (langer) voldeed aan de afgiftevoorwaarden van zijn visum type C voor toeristische doeleinden, omdat hij "het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden" niet kon aantonen, zodat verweerder rechtsgeldig kon overgaan tot de intrekking van verzoekers visum op basis van artikel 34 van de Visumcode.

3.3.3.4. Het middel is, in zoverre ontvankelijk, prima facie niet ernstig.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

H. CALIKOGLU